

YES, SIR!

Over grijze lobbymuizen, *flamboyante* pluimbezems en ingetogen schreeuwerigheid: maak kennis met aanstormend toptalent *Igor Dieryck*.

Het zal je maar overkomen: ben je als aspirant-ontwerper gefascineerd door de perfecte snit en pasvorm, word je op je allereerste werkdag als jobstudent in een vormeloos uniform gestoken. Drie maten te groot, spuuglelijke kleur en een brede riem om dit ontrafelende stijlfiasco op te lossen. Drie jaar later presenteer je eenzelfde look in de mythische Villa Noailles in Hyères voor het oog van een intimiderende vakjury. Nog steeds drie maten te groot, vals bescheiden beigetinten en een glorieus ingesnoerde taille leggen de basis van een ontluikend modewonder. De jury knikt instemmend en voor je het weet kom je als overdonderende winnaar van het 38ste Festival van Hyères uit de bus. Het overkwam Igor Dieryck uit Aarlen, die drie van de vijf hoofdprijzen van het prestigieuze gebeuren in de wacht sleepte met Yessir, een collectie gebaseerd op zijn ervaring als jobstudentje in een Aarlens hotel. We spreken de Belgische ontwerper en alumna van de Antwerpse Academie daags na de overwinning in zijn

appartement in Parijs, waar hij sinds een jaar als junior menswear designer bij Hermès werkt. De roes is ondertussen wat gaan liggen, en het bejubelde ontwerptalent zit met een hoofd vol vraagtekens. "Mijn leven was tot een week geleden goed uitgestippeld, maar nu is mijn toekomst helemaal niet zo duidelijk meer. Er zitten heel wat collabs aan te komen en ik moet voor de volgende editie van het festival een nieuwe collectie maken. Ik had nooit gedacht te winnen en was van plan om discreet achter de schermen aan mijn carrière te timmeren. En nu dit. Het enige dat ik op dit moment zeker weet, is dat ik op één of andere manier een job moet hebben, want Parijs is een dure stad," lacht hij nerveus. "En natuurlijk ook dat ik enorm dankbaar ben voor de geweldige kansen die ik krijg. Of ik nu mijn eigen label start? Dat is niet aan de orde. De uren nadat ik niet één, maar drie prijzen won, zat ik even op een wolk en leek alles mogelijk. Maar ik ben amper 24 jaar oud en beseft dat ik nog tonnen ervaring moet opdoen. Bovendien brengt een eigen label heel wat zakelijke bekommernissen met zich

mee die de aandacht van het ontwerpproces afleiden. Mensen als Rushemy Botter en Ester Manas zijn mijn grote voorbeeld: ook zij wonnen ooit deze prijs, waarna ze op hun eigen ritme en onder hun eigen voorwaarden aan de slag gingen. Ik zal misschien ooit, waarschijnlijk ooit, op mezelf beginnen, maar dat zal dan wel een meerwaarde moeten hebben: een sterke boodschap in combinatie met een draagbare look." Dat laatste is trouwens wat de jury in Hyères wist te charmeren. Het valt op dat Dieryck net als de Zweedse Petra Fagerstrom, zijn medelaureate, enerzijds zeer draagbare stukken presenteerde, maar er anderzijds een stevige boodschap en sterke visuele identiteit tegenaan smeedt. Grote mond, maar voetjes op de grond: "Een stuk moet niet altijd met uitroeptekens komen om een punt te maken."

Het is één van de vele dualiteiten die Dierycks werk zo van deze tijd maken. De ontwerper steekt bewust een zekere gelaagdheid in zijn looks. "Yessir is gebaseerd op mijn tijd als hotelreceptionist, een job die op bepaalde dagen echt doodsaaï was. Let wel, die dagen waren juist het meest prikkelend omdat ik urenlang ongestoord mensen kon analyseren vanachter de balie. "De maatschappij" is een zeer inspirerend gegeven: de manier waarop mensen in een bepaalde ruimte interageren en welke energie daarbij ontstaat. Dat heb ik vertaald naar een line-up van looks. Je ziet een mix van uniformen en meer casual, streefstukken. Je mag dan wel de kleren van een liftjongen dragen en als dusdanig behandeld worden door gasten, je bent uiteraard geen liftjongen alleen en hebt je eigen identiteit daaronder ook nog aan. Dat wilde ik uitdrukken met bijvoorbeeld de pufferjas die we na de uren boven ons uniform smeten." En dan zijn er nog de abstractere looks, zoals de knalgele verenhoodie die hij in samenwerking met de métiers d'art ateliers van Chanel vervaardigde. Die is niet gebaseerd op een flamboyante gast, wel op de plumeau waarmee de lobby op tijd en stond werd afgestoft: "Ik vind alledaagse dingen

Bij wijze van campagne liet Dieryck een groep uiteenlopende persoonlijkheden, van Elodie Ouédraogo via regisseur Ramy Fouad tot zijn eigen vriend Hervé Steukers, hun ding doen in een fotohokje in Antwerpen Centraal: "Het gordijn ging dicht, zij gingen los, en ik ontdekte bij elke print wat er allemaal in het hokje gaande was. Sommigen bleven bloedserieus, anderen gingen uit de bol, maar in het algemeen stralen de foto's eenzelfde vrijheid uit die ik prachtig vind!"

fascinerend. Het leek me leuk een nietszeggend, anoniem object te verheffen tot iets fenomennaals. Het is dus niet de bedoeling dat je naar mijn collectie kijkt als een verzameling typetjes, wel als een onwaarschijnlijke line-up van verschillende energieën waardoor de rode draad van die hotellooby loopt."

De vraag naar zijn volgende stap zullen we maar niet stellen, de arme ziel piekert al genoeg, maar misschien zijn er ook plannen op korte termijn? "Haha, mijn dagen zijn echt goed gevuld nu, en als er al wat tijd zou vrijkomen, snak ik er eerlijk gezegd naar om pintjes te drinken met mijn vrienden, en Parijs verder te ontdekken. Ik ben geïnspireerd door geopolitiek, opnieuw die menselijke interacties, en hier in de stad zijn er elk weekend wel ergens protesten aan de gang. Het is boeiend en stimulerend. Ik heb het geluk om tijdens mijn werk naar podcasts te kunnen luisteren en bekijk na de uren veel historische documentaires en films. Als ontwerper is het niet aan mij om te oordelen wat goed of slecht is in deze wereld, maar het lijkt me wel belangrijk dat mijn kleren bepaalde vragen uitlokken. En daar speelt humor een belangrijke rol in: het maakt zware thema's luchtiger en dus ook bespreekbaar. Een grap opent vaak diepgaandere discussies."

Tekst ISABELLE VANDER HEYDE

Foto's DR